

סיפורים נפלאים פרשת תרומה

"תקחו את תרומתי" (כה, ב)

שולחנו. מבלי לחשוב פעמיים נתן לעני את הגביע וזה יצא שמח וטוב לב...

הרבנית שמעה את טריקת הדלת ויצאה לראות מה קרה. והנה הבחינה שחסר הגביע על השולחן. פנתה לרב ושאלה: "היכן הגביע?! והרב הפטיר: "נתתי אותו הרגע לעני"... הרבנית נדהמה ואמרה לו: "אתה יודע שמשובץ עליו יהלום יקר..כן?!..." הרבי קפץ מהכסא וצעק: "וואי... אוי ואבוי..." תוך שהוא פותח בריצה לכיוון הדלת על מנת להשיג את העני...

לאחר כמה דקות חזר הרב שכולו מתנשף, הרבנית שראתה שהוא חוזר ללא הגביע, שאלה אותו: "היכן הגביע?" כשבבת צחוק על פניו "אצל העני" השיב רבי שמעלקא. "אם כן מדוע רצת אחריו?!" שאלה הרבנית. "האם לא כדי להחזיר את הגביע היקר?!" "בוודאי שלא" ענה רבי שמעלקא, "רצתי אחריו כדי לומר לו שידע, כי בגביע משובץ יהלום יקר ושלא ימכור אותו בזול"..." זוהי נדיבות הלב...

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כה, ח)

מסופר על יהודי אמריקאי שהחליט לעלות לארץ ישראל לשנת השתלמות רוחנית יחד עם רעייתו. הוא סבר שאם הוא בא לארץ להשתלמות רוחנית עליו לדאוג, ראשית כול, לתחום הגשמי. או אז לא יטרידו אותו דאגות גשמיות.

הוא לא ידע את משמעותן של המילים: "משיב הרוח ומוריד הגשם" - אם אתה רוצה להשיב את הרוחניות, עליך להוריד את הגשמיות.

הוא שלח מכתב לסוכן דירות מירושלים וכתב שהוא מעוניין בדירת חמישה חדרים, שיש בה כיווני אוויר טובים, בניין עם שכנים דתיים אבל לא יותר מדי. חנייה רחבה, בית כנסת וסופרמרקט בקרבת מקום.

סוכן הדירות מצא דירה כמבוקשו. הוא שלח דמי קדימה, וקיבל חוזה ובתחתיתו היה כתוב שיהיה מי שיקבל את פניו בבואו לדירה. הוא הגיע ארצה לשנת השתלמות רוחנית, ובידיו מזוודות עמוסות בכל האמצעים הגשמיים שיעזרו לו לעלות ולהתעלות.

הוא לקח מונית, הגיע לכתובת הרשומה בחוזה שבידו, עלה בגרם המדרגות ונקש בדלת. את הדלת פתחה אישה. "במה אוכל לעזור?", שאלה. האיש נדהם. "למה את מתכוונת כשאת אומרת במה תוכלי

הרה"ק בעל הדברי חיים מצאנז זי"ע, היה מתאונן כל ימיו ומביע את חרטתו, על אשר הרהר בתחילה נגד הנהגתו זו של הרבי מרימנוב, וכה היה מספר: כאשר הגיע לראשונה להסתופף בצלו של הרבי רבי הירש זי"ע, פגש במקום יהודי עני ואביון, אשר בא להתחנן על בנו החולה שיחיה. השיב לו הרבי, כי מוכן הוא לברכו ואף להבטיח כי בנו יתרפא, אך בתנאי שיקדים ויתן סך שמונה עשר זהובים, טבין ותקילין. היהודי העני, אשר מן הסתם לא נפגש בסכום כזה מימיו, החל מורט בשערות ראשו ומצווח ככרוכיה: "רבי! מנין אצליח להשיג סכום עתק שכזה? הרי גם בלאו הכי גוועים בני ביתי ברעב!"..." אין זה מענייני!" השיב לו רבינו בקור רוח "מצדי, רשאי אתה למשכן את כל תכולת ביתך, משולחן וכסאות ועד כרים וכסתות, ובלבד שתביא לי את הסכום במלואו, אפילו לא אגורה פחות!"..." כשומעי את כל זאת" סח הצדיק מצאנז "נתפלץ לבי בקרבי, ולא יכולתי לעמוד מנגד ולהחריש. המתנתי לעני עד שיצא מחדר הרבי, ניגשתי אליו בלאט ואמרתי לו: "אינך צריך לכל זה! אני אתפלל להקב"ה

עבור בנך, והוא יחלים, בעז"ה, גם מבלי שתשלם אגורה!" ואכן, כך היה.

העני הלך לביתו שמח וטוב לב, ועם בואו, מצא כבר את בנו הילד בריא ושלם. ברם, לא חלף זמן רב, ולפתע פתאום, נפטר הילד במיתה חטופה, רחמנא ליצלן... הידיעה, אשר הגיעה לאוזניו של הצדיק מצאנז, נפלה עליו כרעם ביום בהיר. עתה התחוור לו, כי לא על עסקי ממון נתן רבינו את דעתו, אלא שכל כוונתו הייתה, לבטל גזירה רעה מעל היהודי, וכי לא ניתן היה לבטלה כי אם באופן זה בלבד. "כל ימי אינני חדל להצטער!" מפטיר היה רבי חיים אחרי סיפורו "מדוע הכנסתי את ראשי בין ההרים הגדולים?! למה זה התערבתי בעסקיו של הרבי רבי הירש?!"...

"מאת כל איש אשר ידבנו ליבנו.. (כה, ב)

מסופר על רבי שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל: פעם אחת התדפק על דלתו אחד מחסידיו שהיה עני מרוד, וביקש מהרבי: "רבי אנא עזור לי המצב דחוק הגעתי לפת לחם... ממש פיקוח נפש..."

מכיוון שלרב עצמו לא היה מה לתת, ניסה הוא למצוא דרך יצירתית להציל את משפחתו של החסיד. והנה נתקלו עיניו בגביע הקידוש שהיה מונח על

כמה צדקה יש לתת?

'המבזבז אל יבזבז יותר מחומש' (כתובות נ' ע"א).

האמרי יוסף זי"ע הסביר פעם כי רק מה שנקרא אצל האדם כ'בזבז' אסור יותר מחומש, אך אם לאו אפשר לתת אף יותר מכן.

(נקודות של אור - ספינקא)

לעני"נ

**הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים צוק"ל - כ"ו בניסן**

סיפורים נפלאים פרשת תרומה

ברוב חריפותו השיב ה"נודע ביהודה": הנה אנחנו רואים כי שולחן שיש לו שלוש רגליים אם נחסרת לו רגל אחת, מניחין תחתיו איזה דבר וסומכין אותו, ושוב יכול השולחן לעמוד כבתחילה. אולם אם נשברת גם הרגל השנייה, אי אפשר לסמוך השולחן עוד, והעצה היא לקצץ חלק מהרגל השלישית עד שהשולחן יעמוד בגובה שווה עם שתי רגליו האחרות... והנמשל: "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים." כאשר נחרב בית המקדש - נשברה רגל אחת והיא "העבודה". באו חכמינו זכרונם לברכה ואמר: איזוהי עבודה שבלב? תפילה, ונשאר העולם עומד כבתחילה. כעת, כאשר אנשי עדתנו קופצים את ידיהם מלחונן דלים, אזי גם הרגל השנייה - גמילות חסדים - נשברת, ואם כן, על מה יוכל העולם לעמוד ולהתקיים? על כן, אמרתי בליבי, אלכה גם אני אל השוק ואשבור גם את הרגל השלישית - התורה - ואז יוכל העולם לעמוד ותבל כל תימוט...

"ועשית מגורת זהב טהור מקשה וגו' ירכה וקנה גביעיה כפתוריה..." (כה, לא)

איתא במדרש (במד"ר טו, י) שאמר לו הקב"ה למשה ועשית מגורת זהב טהור, אמר לו כיצד נעשה אותה וכו', ואף על פי כן נתקשה משה וכו' עד שנטל מטבע של אש והראה לו עשייתה, ואף על פי כן נתקשה משה, אמר לו הקב"ה לך אצל בצלאל והוא יעשה אותה, ואמר לבצלאל מיד עשאה וכו', עיין שם. שמעתי מאת כ"ק אדמו"ר (האמרי אמת) זצ"ל מגור שאמר, הנה זה כארבעים שנה שקשה לי המדרש, איך זה שמושה רבינו ע"ה נתקשה בעשיית המגורה, ובצלאל עשאה מיד, אך הנה לפני זמן קצר הייתי בבית החולים בוורשה לבקר את חתני שמצבו היה קצת קשה אחרי ניתוח שעשו לו, ושאלתי להרופא על מצבו של חתני, והשיב לי ואמר שהיה איזה מלך אדיר שהיתה לו מרגלית שהיתה שוה הון עצום, רק היה בה איזה כתם קטן, וכל המומחים פחדו להסיר הכתם מן היהלום, כי אולי ישבר, עד שמסרו היהלום לבעל מלאכה שלא ידע את השווי הגדול של היהלום, והוא הסיר תיכף את הכתם, וכן אמר הרופא שאצל המלך נאפוליאון היה פעם שאשתו היתה מקשה ללדת, וכל המילדות פחדו לגשת לאשתו של המלך האדיר הזה, עד שקראו למילדת מן הכפר שלא ידעה שהיא אשתו של המלך, וילדה תיכף בנקל, כן אמר הרופא המנתח בדרך כלל ניתוח כזה קל מאוד אצלי, רק כאשר הוא חתנו, על כן מההתרגשות שהיתה לי בראותי למי שאני עושה את הניתוח, התקשיתי ביותר ונעשתי תסבוכת. ואז נתרץ לי המדרש הנ"ל, כי משה רבינו ע"ה ידע את גדלות קדושת המגורה וסודותיה, ירכה וקנה, גביעיה כפתוריה ופרחיה, לכן נתקשה משה במעשה המגורה, אבל בצלאל לא נתקשה ועשאה מיד.
(ליקוטי יהודה)

א אט טבת

לעזור לי? שכרתי את הדירה הזו!", קרא. האישה נתבקשה לעיין בחוזה, ולא הבינה את פשרו. הרי היא גרה בדירה הזו! הם התקשרו לסוכן הדירות כדי לברר את פשר הדבר. "שלום, הגענו!", אמר היהודי האמריקני. "שלום עליכם", השיב הסוכן. "איך הדירה? כלילת המעלות, אה? חמישה חדרים, כיווני אוויר מצוינים, חניה לרכב. כל מה שביקשת!" האמריקני הנדהם שלפתע איבד את לשונו, זעק: "אבל גרים בה!" השיב הסוכן: "סלח לי, אבל את הפרט הזה לא ציינת..." "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - כל אדם יכול להשכין שכניה בביתו, אך לעתים דירתו אינה פנויה! היא מלאה ב"אני"! הגאווה, הכעס, שנאת החינם וכל מידות רעות - מסלקות את השכינה! (אמונה שלמה)

"ועשית מגורת זהב טהור מקשה תיעשה המגורה ירכה וקנה גביעיה כפתוריה ופרחיה ממונה יהיו" (כה, לא)

ירכה - היא הרגל של מטה העשוי כמין תיבה, ושלושה רגלים יוצאין הימנו ולמטה (רש"י). בספר תפארת יחזקאל מסביר לשם מה הוזקקו ל-3 רגלים? הרי כבר הייתה יכולה המגורה להיות נתמכת ע"י הירכה שעשויה כמין תיבה כדברי רש"י? אלא, במשנה (אבות א' ב) נאמר: "על שלושה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים". ובגמרא (יבמות קט:) נאמר "כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו. ואמר רב הונא: כל העוסק בתורה בלבד, דומה כמי שאין לו אלוה וכו'". ובגמרא (עבודה זרה ה') נא' "אשריכם ישראל בזמן שעוסקים בתורה ובגמילות חסדים, יצרים מסור בידם". על כן, הרוצה לזכות בכתרה של תורה, עליו לשלב עמה עבודה וגמילות חסדים ואז תורתו מתברכת, ויצרו מסור בידו. המגורה רומזת לתורה כמאמר הגמ' בבא בתרא כ"ח "הרוצה להחכים ידרים, וסימנך מגורה בדרום". כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו, ועל כן עליו לשלב כל הג' עמודים יחדיו, דהיינו "תורה עבודה וגמילות חסדים". ולכן יש למגורה ג' רגלים, לרמז שרק אז יש קיום לתורה - אור = לשלב עמה כל שלושת העמודים...! עם התמנותו כרב בקהילת פראג, הרבה הגה"ק בעל ה"נודע ביהודה" להוכיח את בני עדתו על התרפותם מלהחזיק ידי עניים. משנוכח לדעת שדברי תוכחתו נופלים על אוזניים ערלות, הלך לרחובה של עיר, אל בין הסוחרים העומדים שם, ועשה עצמו מתעניין במכירת סחורה. כשראו זאת הסוחרים תמהו מאוד, מה לו לגאון הגדול בין הסוחרים.